

Georgia, Gus ja „Kontrastid“

TEKST KERTTU PILISTE

FOTOD ANA MARIA GERGELY, RÜNNO LAHESOO

Georgia Toni Hyrkäs ja **Gus Upchurch** on Vanemuise balletipublikule kindlasti tuttavad nimed. Šotlanna Georgia tantsib Vanemuises juba kaheistkümnendat aastat, särades muu hulgas lavastuste „Ohtlikud suhted“, „Vihm detsembris“ ning „Romeo ja Julia“ peaosades. Austraallasest Gusil jookseb Vanemuises üheksas aasta. Tema rollinimistusse kuuluvad teiste seas peosad lavastustes „Tuhkvalge“, „Romeo ja Julia“ ning „Luikede järv“. Nende anne ei ole jäänud märkamata, mõlemad on silmapaistvate tantsijatena pälvinud Eesti Balletiliidu stipendiumi.

2025. aasta kevadel jõuavad publiku ette aga Georgia ja Gusi lühilavastused „Viulikontsert“ ja „Incipience“. Balletiõhtut raamib pealkiri „Kontrastid“. Meeleolukast ning sisukast jutuajamisest, mille selle puhul maha pidasime, jagunuks ilmselt eraldi ajakirja välja andmiseks.

Märtsis esietendub teie lühilavastustega balletiõhtu „Kontrastid“. Georgia koreograafikäe all jõuab lavale „Viulikontsert“, Gusi koreograafidebüüt kannab pealkirja „Incipience“. Kuidas see tööprotsess sujunud on?

GEORGIA: Me kumbki töötame varem loodud numbritega, mida nüüd arendame edasi. Mina jätsin enda omast alles kõik 20 minutit, millele loon nüüd veel 20 minutit juurde. Gus on enda omast ainult seitse minutit säilitanud, tal on ees palju mahukam töö.

On töö sellevõrra lihtsam, et kumbki teist ei loo narratiiviga teost?

GEORGIA: Jah, loo jutustamine on keeruline. Minu eelmisel koreograafitööl pealkirjaga „Ellington Suite“ ei olnud küll üht täit narratiivi, aga seal olid tegelased ja erinevad pisikesed süžeeiinid. Mu praegune töö on kontsert – siin saavad kokku muusika ja tants ning see on

eelkõige tantsu pühitsemine. Kindlasti on lihtsam, kui ei pea mõtlema süžeeiinide ja näitlemise peale.

GUS: Vahel on jällegi hea, kui on olemas selge siht narratiivi näol. See rakendab fookuse ühele asjale, vastupidi sellele, kui mõtlen lihtsalt: „Okei, kuidas ma saalis istuval inimestel nüüd meelt lahutan?“ Sel põhjusel ei arenda ma edasi päris sama numbrit, mille Vanemuise aastalõpuballiks lõin. Algul tegin selle numbri Vanemuise balletigalaks, siis tegin selle balli jaoks pikemaks, püüdes luua midagi efektsset ja meelelahutuslikku. Samas oli raske teha lihtsalt meelelahutust – ma jaotasin oma numbri osadeks ja mõtlesin neile teemad, mida püüdsin kujutada, isegi kui see tingimata publikuni ei jõudnud.

Ma ei taha „Incipience’i“ väga selgelt defineerida, kuna tahan, et inimestel oleksid isiklikud kogemused. Olen selle nii kirjutanud, et see annaks tõlgendamisel kindla suuna, ning ma

**„Incipience“ käsitleb ajus
autonoomia pärast toimuvat
võitlust, vabadust mõelda ja
tunda rohkem nii, nagu ise
tahad, suhtudes oma tunnetesse
empaatiliselt.**

ei tea, kas ma tahan, et publikul oleks see info olemas. Aga võin öelda, et kogu tegevus toimub kellegi, ükskõik kelle teadvuses ning kõik laval olijad on selle teadvuse viljad. Laval on viis konkreetsemat tegelast, kes omavahel suhtlevad ning kordamööda teadvuse üle kontrolli haarates ka ülejäänud tantsijaid mõjutavad. „Incipience“ käsitleb ajus autonoomia pärast toimuvat võitlust, vabadust mõelda ja tunda rohkem nii, nagu ise tahad, suhtudes oma tunnetesse empaatiliselt.

Seekord püüan koreograafia kõrval ka valguskujundust planeerida. Valgus, visuaalne stiil ja natuke seksapiili toimivad koos, et muljet avaldada.

GEORGIA: Võin kindlalt öelda, et „Kontrastid“ on sellele lavastusele õige pealkiri ... Meie tööd on nii erinevad. Valguskujundus on viimane asi, millele mõtlen. Minu balleti keskmes on pigem muusika. Kuna Tšaikovski viiulikontserdi muusika on väga muutlik, siis see juhibki tantsus väljendatavaid emotsioone ja jooniseid. Tantsijad kehastavad muusikat ennast, mitte emotsioone, kuigi muusika kutsub emotsioone esile.

See on stiililt väga klassikaline, me eriti ei tantsi sellist stiili Vanemuises. See oli üks põhjustest, miks tahtsin paar aastat tagasi aastalõpuballiks selle numbri luua.

Minu balleti muusika üks põhilisi väljakutseid on, et see koosneb ainult kolmest eraldi osast: üks kestab 19 minutit, teine kuus ja pool minutit, kolmas 11 minutit. Väga raske on nii pikka järjekust lugu juppideks jaotada. Ma kuulan seda muusikat ka siis üle, kui koeraga jalutan, ja mõtlen: „Järsku saab siin katkestada? Võib-olla saab keegi siin lavale tulla? On see piisavalt pikk või liiga lühike?“

Tavaliselt on ballettides näiteks kuueminutiline *pas de deux* või neljaminutiline trio, aga minu balleti kõige pikem osa kestab kaks ja pool minutit. See on pidevas liikumises ning ei jää seisma.

Teine väljakutse on, et olen nii suure osa oma algsest tantsunumbrist säilitanud. Ma lõin selle üheks õhtuks, kaks aastat tagasi. Olen pidanud väga teadlikult neid kahte poolt ühtlustama. Analüüsima, millised teemad ja stilistilised valikud võiksin esialgsest numbrist teise poolde üle kanda, et see näeks välja nagu üks tervik.

GUS: Minu jaoks oli kõige raskem asetada balletigalaks loodud meeste number konteksti, kus see midagi tähendaks. Ja tegelikult ka muusika – see on olnud kõige suurem väljakutse. Leida piisavalt muusikat, mis sobituks umbes seitsmeminutilise numbriga ja oleks samas stiilis. Ma ei saa kasutada sama helilooja sama teost, sest see on kirjutatud ühele kindlale tantsulavastusele, mille kogu muusikat ma ei või kasutada. Seega olen üritanud leida piisavalt teisi autoreid, kellel on sarnases stiilis muusika, aga samas piisavalt vahelduslik.

Üks osa mu balletist on veidi agressiivne meeste tants, mis on löökpilliderohke ja jõuline. Üheks osaks olen plaaninud ka õrna, armastuse *pas de deux*. Samal ajal peab sellel olema rituaalne, uus-vana, „Mad Maxi“ meenutav *vibe*. Õige muusika leidmine võttis mul kuid! Ja ma siiani kahtlen mõnes valikus. Ma loodan, et see kõik sobib kokku. Mõni on kaheminutiline lugu, mis sobib ideaalselt, aga peaks kestma neli-viis minutit. Mõni teine lugu on jälle vaja ära tükel-dada, et seda läbivalt vahemänguna kasutada. Muide, selle kõik paneb kokku balletitrupi liige Benjamin Kyprianos.

„Romeo ja Julia“ (2018). Romeo – Gus Upchurch, Julia – Olivia Lenssens.

Ma hakkasin alles hiljuti uuesti enda röömuks muusikat kuulama. Loodan, et ma ei pea sellist protsessi enam läbi tegema. Mida iganes ma tulevikus loon, ma tahan valmis muusikalist materjali.

Kui suures osas on „Kontrastide“ loomine teie ja tantsijate vastastikune koostöö?

GUS: Me lähtume tantsijatest ja nende tugevustest. Ma võin vahel väikestviisi kontrollifriiki olla ja tahta, et asjad oleksid kindlat moodsust. Aga meie mõlema eelis on, et tunne truppi väga hästi.

GEORGIA: Me tunneme neid paremini, kui kes tahes külaliskoreograafid. Töötame nendega iga päev koos ning teame, kuidas nad särama panna. Ma tahan, et tantsijad naudiksid. Enne kui hakkasin koreograafiat looma, kirjutasin oma truppile: „Andke teada, kui te tahate laval midagi kindlat teha, ja ma püüan selle sisse sobitada, sest ma tahan selle balleti luua teie jaoks.“ Keegi küll ei vastanud ... Loomulikult me kaasame neid.

GUS: Kuna me oleme kõigiga nii lähedased, siis

nad julgevad meile ka öelda, mida neil on hea tantsida ja mida mitte. Ja palju asju tulebki neilt. Näiteks Joe teeb meeste tantsu lõpus õhutrüki. Meil olid proovis madrastsid põrandal, kuna me katsetasime riskantsemaid asju, ja ta õppis selle ise 20 minutiga selgeks. Ma ütlesin: „Super, see läheb sisse!“

Teinekord oli mul vaja välja mõelda, kuidas Ben lõpuosasse sisse tuleb. Harjutasin parasjagu kellegi teisega ja Ben veetis kogu proovi, püüdes ära õppida salto tegemist, muudkui kukkus madrastsile. Ükspäev jõudsime tema sooloni ja ta tuli saltoga sisse! Ma ei öelnud midagi. Ta hakkas lihtsalt iga kord saltot tegema ja nii see sisse jäi. Tantsijatel on siin protsessis 100% rohkem sõnaõigust.

GEORGIA: Me tunneme üksteist nii hästi, et see loob usalduse. Ja me teame, kuidas neid nende parimast küljest näidata. Nad on meie sõbrad ka, nii et püüame neile võimalusi anda.

GUS: Hoiame põialt ja loodame, et me loome midagi, mida nad naudivad. See on meie mõlema

põhiline eesmärk. Ja nii tore on sellist projekti teha, kuna me Georgiaga oleme päriselt sõbrad.

GEORGIA: Mingit konkurentsi ei ole. Pealegi, meie lavastused on nii erinevad, et neid ei saa väga võrrelda.

GUS: „Kontrastid“ tõesti õigustab end pealkirjana. Lavale jõuavad väga vastandlikud stiilid ja energiad. Minu lavastus on süngem, meestantsijad on ilma särgita ja see on pigem nüüdis- ja neoklassikalises stiilis. Georgia lavastus on helge ja valge.

GEORGIA: Nad on päriselt tutudes, juuksed krunnis. See on nii balletilik.

GUS: Ja see on väga lahe. Tantsumaailm võib olla kadetsev, aga see ei ole meie *vibe*. Siin me oleme üks suur pere.

Kui te saaksite lavastada ükskõik mida, mis see oleks?

GUS: Ma tahaksin lavastada narratiivballette, need meeldivad mulle kõige rohkem. Ma olen suur lugeja, nii et väga äge oleks leida mõni romaan, mille ainetel balleti luua. Ma ei ole veel seda päris õiget leidnud. Mulle meeldiks näiteks „Tuhkatriinut“ lavastada ja lugu natuke muuta. Minu teema on igal juhul neoklassikaline ballett.

Ma pakkusin „Kontrastide“ jaoks tegelikult välja ka ühe teise idee peale „Incipience“i – seitse surmapattu. Tahtsin neid kujutada veidralt, nüüdisaegses ja sünges võtmes. Mul oli isegi muusika olemas. Panin kogu projekti ühe nädalavahetusega kokku, samas kui „Incipience“ võttis mitu kuud.

GEORGIA: Mind peab miski inspireerima, ma ei oska praegu midagi konkreetset nimetada. Aga on teatud teoseid ja ajastuid, mis mind inspireerivad. Kui ma peaksin valima narratiivballetti, mida lavastada, siis üks mind alati huvitanud on „Punased kingad“. Ma muide arvan, et see sobiks väga hästi Tšaikovski viiulikontserdi muusikaga ... Oh, mul on veel üks idee! Kuulake mind ära: ballett „Sõrmuste isanda“ ainetel. See oleks võimas, ma võiksin sellest pikalt rääkida. Ma ei ole kindel, kas ma ise oleksin selleks ülesandeks valmis, aga ma 100% vaataksin seda lavastust!

Meil olid proovis madrastsid põrandal, kuna me katsetasime riskantsemaid asju, ja ta õppis õhutrüki ise 20 minutiga selgeks. Ma ütlesin: „Super, see läheb sisse!“

GUS: Ma oleksin selles käsi ainuüksi mõõgavõitluste pärast.

Kes on teie lemmikkoreograafid, kellega koostööd tahaksite teha?

GEORGIA: Ma olen Juliano Nufnese suur fänn. Ta on viimase viie aasta jooksul kõikjale jõudnud. Vahel teeb ta väga klassikalisi, vahel nüüdisaegseid asju, aga tema liikumine ja arusaam tantsija keha töötamisest on tõeliselt äge. Tihti on terve trupp samades kostüümides. Huvitav on, kui näiteks mehed on seelikutes ja sooline aspekt hajub ära.

GUS: Jiří Kylián oleks minu jaoks uskumatu. Tema looming ongi see, kuidas ma liikuda tahaksin. Kui mu selg sellele vastu peaks. Nüüdisantsus paneksin ma Kyliáni kõige kõrgemale pjedestaalile, aga klassikalises tantsus peab see olema Kenneth MacMillan.

GEORGIA: Ta oskas tõeliselt hästi lugu jutustada.

GUS: Seda vaadates haigutama ei hakka. Inimesed peavad tihti ballett-pantomii balleti kõige igavamaks osaks. MacMillan suutis sellest läbi murda ja ehedat emotsiooni tekitada. Ja tal oli imelisel loov lähenemine tõstetele ja partnertantsule.

„Romeo ja Julia“ (2018). Georgia Toni Hyrkäs.

Kuivõrd huvitav on ballett-pantomiim teile kui tantsijatele?

GEORGIA: Sõltub lavastusest. Näiteks lastelavastused on näitlemisstiililt väga liialdatud. Teised lavastused on jällegi väga realistlikud, nagu draama. Minu lemmikosa tantsimisest on loo jutustamine. Ma usun, et Gusil on samamoodi, meile mõlemale väga meeldib esineda.

GUS: Jah, kindlasti, artistidena on meie suurim eesmärk lugu jutustada. Lasteballetis on kindlasti rohkem pantomiimi, selles on lõbu ja rõõmu, mida publikule edasi anda, eriti kui me laval omakeskis selle üle veidi nalja viskame. Aga veel nauditavam on tantsides oma tõelisi emotsioone edasi anda, ilma et peaks peatuma ja mõtlema, mis tunnet etendada. Mõlemaks on oma aeg ja koht.

Mis on teie lemmiklavastused, kus tantsinud olete?

GUS: Mul on lihtne öelda – „Romeo ja Julia“. Romeo oli mu unistuste roll, eriti kuna tegu oli Petr Zuska neoklassikalise lavastusega. See stiil sobib mulle – ma saan rohkem liikuda ning samas ka oma klassikalist treeningut rakendada. Neoklassikalises balletis on rohkem vabadust ja toorest emotsiooni.

GEORGIA: Osal etendustel mängin ma Romeo ema. Näen, kuidas Gus akside vahel nutab, aga järgmisel hetkel pean laval teda lööma ... Need on päris emotsioonid.

GUS: Esimene vaatus on tehniliselt keerukam ja pigem lihtsustatud emotsioonidega – kerge, armunud ja lõbus. Aga teises vaatuses ei saa hetkekski peatuda, ma ei jõua lava taga ette plaanida, mismoodi mingit emotsiooni väljendada. Lähen õnnelikuna lavale ja kui lavalt lahkun, on Romeo parim sõber surnud ning ta on tapnud oma armastatu nõbu. Ma lihtsalt kogen ja elan neid tundeid läbi. See on ääretult nauditav. Emotsioonid nagu Ameerika mäed: kõigepealt suur armastus ja kõige puhtakujulisem õnn, siis sügav valu, seejärel andustus ning armastus, ja viimaks surm. Laval suremine on ka lõbus. Ma ei kujuta ette rolli, mis võiks mulle rohkem pakkuda kui Romeo.

Inimesed ei pruugi seda teada, ent tantsijatel on peas tekstid – me teame täpselt, mida me iga kehaliigutusega ütleme.

GEORGIA: Mul on mitu lemmikut. Kindlasti ka „Romeo ja Julia“, kus tantsisin kuninganna Mabi rolli. Ma olin seda tükk aega õppinud ja möödunud hooajal sain lõpuks seda esitada. See on justkui mu esimene peaosa. Huvitav oli sellega lavale tulla, kuna ma olin seda nii mitu aastat õppinud, et ma ei olnud oma esietendusel üldse närvis.

Mu teine lemmik on „Vihm detsembris“. Mulle väga meeldib George Sand olla. Mind valitakse alati tugevaid naisi kehastama, nii et on tore, et kord on ka peategelane tugev naine. „Vihm detsembris“ on üsna realistlik lavastus, mis võimaldas mul luua päris dramaatilise rolli. Ma naudin näitlemist väga, mõnus oli sellist narratiivi kujutada.

Liikumisstiili poolest meeldis mulle ka „Šahrazad“, see oli nii vaba ja seda oli lõbus tantsida. See ei pruugi olla mu lemmikroll, aga see oli mu lemmikviis tantsida.

GUS: Mina ka nautisin seda protsessi. Ricardo Amarante loob koreograafiat tantsijale väga nauditaval viisil. Ja kui tantsijal on tore, on ka publikul tore, see energia kandub neile üle.

GEORGIA: Ricardoga oli väga meeldiv töötada. Ta on tohutu energiapomm. Ja ta ütles alati, et igaüks on solist.

GUS: Mõned koreograafid ütlevad seda lihtsalt, et sa end paremini tunneksid, aga nad ei kasuta poolt truppi. Aga temal oli tõsi taga, kõik tantsisid.

Nimetasite oma lemmikrollidena Romeot ja George Sandi. Kas on lihtsam kehastada tuntud tegelaskuju või reaalset isikut või hoopis

alustada puhtalt lehelt rolliga, mida pole varem laval kujutatud?

GUS: Mu meelest on mõlemal variandil omad eelised ja väljakutsed. Ajaloolise isiku või tuntud tegelaskuju puhul on võimalik inspiratsiooniks vaadata teisi tõlgendusi sellest tegelasest. Eeskju olemasolust võib palju abi olla. Samas kaasneb sellega surve pakkuda publikule piisavalt palju seda, mida nad ootavad. Kui nad ootavad kindlat tüüpi tegelaskuju ja ma teen midagi täiesti teistsugust, ei naudi nad seda, ükskõik mida ma ka teeks. See surve võib olla väljakutseks, kuid mulle meeldib eesmärk kujutada midagi väga spetsiifilist. Usun, et uue tegelaskujuga võib olla samamoodi, juhul kui koreograaf on tegelase täpselt defineerinud.

GEORGIA: Ma arvan, et see sõltubki rohkem koreograafist kui rollist. Osa koreograafe annab tantsijale vabad käed, teised tahavad midagi väga konkreetset. See võib vahel piirangud seada. Teine vahe tuleneb tõesti sellest, kas balletti on varem lavastatud. Kui tegu on uue teosega, saab tantsija ise rolli luua ja tegelaskuju kujundada.

GUS: Nõus, koreograafidel on meeletu mõju ... Kui tantsija ei tunne, et tal oleks ruumi liikuda ja katsetada, rõõvib see autentsust, mida ju tegelaskujule anda tahaks. Olla täpselt õiges kehaasendis ja õige näoilmega ning sealjuures mõjuda loomulikult ja siiralt on suur väljakutse. On vaja jõuda koreograafiga ühisele arusaamale, teada loo võtit, koreograafi visiooni ja seda, kui palju vabadust on tantsijal endal.

GEORGIA: Tihti tekib siis, kui lavastusprotsess on lõppenud ja koreograaf lahkunud, tantsijale rohkem vabadust tegelaskujuga koos kasvada. Mida rohkem mingit rolli tantsida, seda paremini õpib tegelaskuju tundma.

Inimesed ei pruugi seda teada, ent tantsijatel on peas tekstid – me teame täpselt, mida me iga kehaliigutusega ütleme. Räägime need mõttelised tekstid ka partneritega läbi, et oleksime ühisel arusaamal, kuidas midagi kujutada. Nii on lootust, et ka publik saab aru.

GUS: Peame üksteist kuulama ja mõistma. Oluline on anda partnerile ruumi esitada tema sisemist teksti väljendav žest või tegu. Nii saan temalt info vastu võtta, reageerida ja omakorda vastata.

„Romeo ja Julia“ (2018). Romeo – Gus Upchurch.

„Vihm detsembris“ (2024). Frédéric Chopin – Alain Divoux, George Sand – Georgia Toni Hyrkäs.

GEORGIA: Naljakas, me küsime proovis pidevalt üksteiselt: „Mis tekst sul siin on?“ Inimesed ilmselt ei ootaks seda balletiproovidest, kuna me ei räägi etendustes, aga küsimused, nagu „Mida sa siin mõtled? Mis emotsioon selle taga on?“, käivad proovis pidevalt läbi.

GUS: Petr Zuska „Romeo ja Julia“ lavastusel oli ka väga selge tekst – igal žestil ja sammul oli tekst. See tekst, mis oli seitse aastat tagasi esimeses proovis, on siiani alles. Kõik on selgesti sõnastatud, aga ma võin seda erinevat moodi teha. Nii kaua kui koreograaf tunneb, et ma kujutan õiget teksti, on mul veidi rohkem vabadust.

Vahel antakse meile uue balleti puhul ette väga ebamäärased tegelaste kirjeldused ja emotsioonid, nii et saame ise katsetada ja avastada. See võib olla tore, aga omamoodi keerukas, kuna vahel tundub, et ma ei teagi, mida tegema peaksin.

Milliselt koreograafilt te kõige rohkem õppinud olete?

GUS: Ma olin USA-s ja osalesin Milwaukee Balletiteatri treeningprogrammis, kus tantsisin trupiga koos päris mitmes lavastuses, sealhulgas Michael Pinki lavastatud „Giselle’is“, mille ta lavastas hiljuti ka Tallinnas Eesti Rahvusballetis. Michael Pinki lavastused on väga intelligentset ja ääretult musikaalsed. Ta on koreograafina väga MacMillani-sarnase lähenemisega. Ka tema stiil on neoklassikaline. Ta oskab nii selgelt lugu jutustada ning annab teksti publikule edasi just liikumise, mitte pantomiimi kaudu. Ma imasin sisse kõik infokillud, mida ta proovides poetas. Õppisin oma kahe seal veedetud aasta jooksul tema jagatud tarkustest nii palju.

GEORGIA: See on väga raske küsimus. Ma tõesti ei suuda öelda.

Gus, kuidas sa pärast Milwaukee’i Eestisse välja jõudsid?

GUS: Mul oli USA jaoks viisa, aga sellel polnud pikka perspektiivi. Ma ei olnud piisavalt prooviesinemistel käinud ja olin kõik oma lootused Milwaukee’le pannud. Seega olin veidi ummikus ja võtsin ühendust oma sõpradega Euroopas ja mujal maailmas.

„Šahrazad“ (2022). Kuldne ori – Gus Upchurch, Šahrazad – Sayaka Nagahiro.

See on paradoksaalne, kuidas peame tantsijatena olema nii enesekindlad, aga samas jälgime päevad läbi end peeglist, otsime vigu, mida korrigeerida.

Üks mu parimaid sõpru Jack Traylen tantsis aastaid Vanemuise balletitrupis. Ta on hiljem siin ka koreograafina käinud. Hetkel töötab ta Soomes vabakutselisena, tal on olnud väga edukas karjäär. Jack teadis öelda, et Vanemuise trupis on üks vaba koht, ja pakkus, et soovitab mind. Ma ei saanud füüsiliselt prooviesinemiseks kohale tulla, niisiis saatsin oma videomaterjalid ja fotod. Vahetasime Mare Tommingaga omavahel veel mõned meilid ja mõne aja pärast sain jaatava vastuse, nii et mul tuleb oma siinse töö eest tänada Jack Traylenit.

Georgia, kuidas sina Eestisse sattusid?

GEORGIA: Oi, see oli ammu. Ma olin viimast aastat Elmhursti Balletikoolis. Vanemuise trupis on aja jooksul olnud päris mitmeid Elmhursti õpilasi, viimasel ajal ehk vähem. Meie kursusel kutsuti mõned õpilased Vanemuise balletigalale tantsima, mina nende hulgas. Oli september ja mul ei olnud veel tööd. Üks Vanemuise tantsijatest jäi lapseootele ning Mare Tommingas helistas kooli direktorile ja uuris, kas ma olen veel vaba ja tahaksin trupiga liituda. Nädal pärast seda telefonikõnet olin lennukis, teel Eestisse. Ja siin ma olen, juba kaheteistkümnendat hooaega.

Kuidas teist kummastki üldse balletitantsija sai?

GEORGIA: Mul on väga suur pere, olen üks üheteistkümnest lapsest, ning mu ema ja vanemad õed tantsisid. Üks mu õdedest on olnud ka professionaalne balletitantsija. Mu ema tantsis lapsena, tema tädi oli balletiõpetaja. Mu vanaema tantsis ka. Me oleme selle kõrval üles kasvanud. Kui olin umbes nelja-aastane ja küsiti, kelleks ma saada tahan, vastasin, kas baleriiniks,

iluvõimlejaks või iluuisutajaks. Ma ei kasvanudki sellest kunagi välja.

GUS: Ma alustasin ka noorelt. Mu ema Tracey Boyd juhib oma tantsukooli, tema oli mu esimene õpetaja. Ma kasvasin tantsukooli ja sealsete inimeste keskel üles. Kui olin viieaastane, pakkus ema mulle välja poistele mõeldud jazz-tantsu tundeid. Käisin seal, kuni nägin oma lapsepõlve parimat sõpra balletitunnis. Ta oli ainus poiss tüdrukuid täis ruumis. Ütlesin emale, et ma tahan ka balletitundidesse minna. Tantsisin ema tantsukoolis, kuni lõpetasin keskkooli, pärast seda jätkasin treenimist mujal.

Kui te saaksite oma nooremale minale, näiteks kuue aasta tagusest ajast, nõuandeid jagada, mida te ütleksite?

GUS: Õpi! Kui oleksin siis osalise koormusega ülikooli astunud, oleks mul praeguseks kraad käes. Ja soovitaksin ka oma keha eest paremini hoolitseda, panustada veel nooremalt oma tervisesse ja keha liikuvusse, et see kauem kestaks. Ma sain just 30 ...

GEORGIA: Me oleme mõlemad samal aastal sündinud. 1994.

GUS: Ma ütlesin veel, et ole ambitsioonikas. See on paradoksaalne, kuidas peame tantsijatena olema nii enesekindlad, aga samas jälgime päevad läbi end peeglist, otsime vigu, mida korrigeerida. Meil peab jaguma enesekindlust ja eneseusku, aga oleme samas enesehinnanguga kimpus.

Soovitaksin oma nooremal minal olla enesekindlam ja ambitsioonikam. Ainus, mis sind millegi tegemisel tagasi hoiab, on see, et sa ei küsi omale selleks võimalust. Ma olen ammu tahtnud koreograafiat luua, aga ma ei uskunud, et oskan või et mul lubatakse seda teha. Ainus põhjus, miks seda nüüd teha saan, on see, et ma küsisin. Mul on selle üle väga hea meel.

GEORGIA: Ma soovitaksin leppida sellega, et kõik pole täiuslik. Tantsijana küpsedes olen aktsepteerinud, et ma pole täiuslik, ja püüdnud lihtsalt tantsimist rohkem nautida. Usun, et see on mind muutnud tugevamaks tantsijaks. Nooremana võisin olla mures, et mu sirutused või *adagio* pole kõige paremad, aga nüüd ei lähe see mulle enam korda. Ma olen nii mitmes muus asjas hea. Veidi

„Romeo ja Julia“ (2018). Kuninganna Mab – Georgia Toni Hyrkäs, Romeo – Gus Upchurch, Julia – Olivia Lenssens.

vanema tantsijana tantsin rohkem enda jaoks ja hoolin vähem teiste arvamusest. Oleksin juba nooremana pidanud seda tegema.

GUS: Me oleme loomult perfektsionistid, juba valdkond nõuab seda. Aga täiuse poole püüeldes on lihtne unustada, et me ei tantsi mitte raha pärast, vaid rõõmu pärast.

GEORGIA: See on raske, kuna meie karjäär ei ole täielikult meie endi kätes. Meie tantsijatena ju ei otsusta, kes millise rolli saab. Tuleb kannatust varuda. Mul oli solistipartiide ja peaosadeni pikk tee, ma ei saanud neid 19-aastaselt trupiga liitudes, vaid pidin tükk aega ootama. Muidugi tahaksid kõik sinnani varem jõuda, aga ma arvan, et kannatlikkuse ja pikema ootuse läbi olen nii palju kogenumaks saanud ning olin nendeks rollideks palju enam valmis. Tuleb olla kannatlik ja lihtsalt nautida. Elu on liiga lühike.

Mis tegevustega te end vabal ajal laete?

GEORGIA: Ma õpin, nii et mul pole üldse aega. Olin eile öösel kella neljani üleval ja tegin kodutöid. Mu eriala on rakenduslik tervishoid, saan rahvatervisealase kraadi. Kogu mu vaba aeg kulub kas sellele või koera eest hoolitsemisele. Mulle meeldib ka heegeldada, aga ma pole seda ammu teinud, kuna aega pole olnud.

GUS: Ma armastan sporti. Ma maksan spordikanalite eest ning vaatan palju korvpalli ja Austraalia jalgpalli. Ja ma loen palju. Mulle meeldivad fantaasiaraamatud. Koeraga jalutada meeldib ka. Ma üritan ka oma kihlatu Allyga nädalavahetuseti linnast välja sõita ja lihtsalt elu nautida, sest me sisuliselt elame siin teatris. See neelab endasse, nii et tuleb teha valik ka teatrist väljaspool mingit elu elada.